

Óneki

Káprázat vagy néha csupán, ahogy
Arcod lebben
Elébem, majd rám vonódik mosolyod,
S tűnik sebesebben.

Visszaidézlek éjszaka olykor,
Hoz az álom,
Alakod kilép éppen a páragomolyból,
S szív-békém találom.

Rád gondolok az alkonyi kertben,
S ha a Holdat
Kélni látom, szirmaival viharverten
Ott egy rózsa horgad.

Ha fát csavar, tombol minden elem,
Villám csattan,
Majd ha e vész pihen, így is, úgy is velem
Vagy gondolatban.

Rád gondolok, szüntelen Rád, éjjelente
S nappalonta,
Bár meg nem láthat színről színre szemem, de
Őriz csak vágyódva.

Nélküled-nap előttem még hány van?
Bánt a bánat,
Vesztett nyugalmát vágyja a szív magányban
Vissza utánad.

Fordul-e még felém a szerencse?
Lehet, vak bár,
Csak sorsomnak egyszer majd megjelentse,
Hogy láthatlak már!

Ó, lelkem fölfénylő fele, Te,
Ne légy távol,
Kedves!, Gabrielládhoz elgyere,
Mert meghal a vágytól.

Németh István Péter fordítása